

Sygn. akt VI U-upr 830/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2021r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska
Protokolant:	Patryk Barski

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2021 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z odwołania M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego

z odwołania od decyzji z dnia 28 maja 2018 r., znak (...) - (...)

Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powódce M. B. prawo do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od 26 października 2017 roku do 22 listopada 2017 roku w wysokości 100% podstawy jego wymiaru.

Sygn. akt VI U 830/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 28 maja 2018 r. odmówił M. B. prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od 26 października 2017 r. do 22 listopada 2017 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Decyzję uzasadniono tym, że zdarzenie z dnia 25 października 2017 r., które spowodowało niezdolność do pracy nie zostało uznane przez Zakład za wypadek przy pracy, bowiem jak wynika z dokumentacji medycznej, w dniu 26 października 2017 r. u M. B. nastąpił uraz skrętny kolana prawego, jednocześnie dokumentacja zawiera wpis, że u poszkodowanej występuje choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych oraz przeprowadzono operację – rekonstrukcję więzadeł kolana prawego. Zdaniem Zakładu powyższe powoduje, że M. B. nie ma prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

/k. 34 decyzja w aktach ZUS – teczka (...)/

Od powyższej decyzji odwołała się powódka M. B. i wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za w/w okres z funduszu wypadkowego z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 100% podstawy wymiaru.

W uzasadnieniu powódka podtrzymała, że uległa wypadkowi przy pracy z powodu przyczyny zewnętrznej, co spowodowało uraz. Zarzuciła m.in., że występowanie schorzenia nie przekreśla możliwości pogorszenia stanu zdrowia wskutek urazu, który wydarzył się w związku z wypadkiem przy pracy.

/k. 2-4 odwołanie/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację.

Na rozprawie pełnomocnik pozwanego sprecyzował, że w sprawie nie została spełniona przesłanka przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy.

/k. 16 odpowiedź na odwołanie, k. 41 – e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r./

Sąd ustalił co następuje:

Powódka M. B. z tytułu zatrudnienia w C. w T. na stanowisku kucharki podlegała ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu wypadkowemu.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 25 października 2017 r. powódka po rozpoczęciu pracy przygotowała śniadanie dla podopiecznych i przystąpiła do przygotowania obiadu. W pewnym momencie upuściła nakrętkę pieprzniczki a ta poturlała się pod kuchenkę. Przestrzeń między kuchenką a podłogą była mała, a nakrętka poturlała się bardzo daleko. Powódka chcąc ją podnieść musiała się bardzo pochylić i głęboko sięgnąć. Uklęka na podłodze, usiadła na nogach i wyciągnęła maksymalnie rękę.

Nagle powódka zaczęła krzyczeć i płakać „moja noga, moja noga”. Nie mogła wstać, wyprostować nogi ani chodzić. Noga jej opuchła. Współpracownicy pomogli jej dotrzeć do znanej rehabilitantki I. Z., gdzie powódce udzielono pomocy.

We wcześniej powódka funkcjonowała w kuchni normalnie i nie skarżyła się na nogę ani nie było widać, żeby noga jej dokuczwała, a praca była w kuchni przez cały dzień na nogach.

(dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku k. 5,6, k. 21-22 w aktach ZUS – teczka (...); protokół z wysłuchania wyjaśnień poszkodowanego k. 7, k. 23 w aktach ZUS – teczka (...); informacja k. 8-9, k. 24-25 w aktach ZUS – teczka (...); zeznania świadka H. S. k. 36 zapis audio – video k. 41; zeznania świadka A. J. k. 36-37 zapis audio – video k. 41;)

Płatnik składek uznał powyższe zdarzenie za wypadek przy pracy ustalając, że do zdarzenia doszło podczas wykonywania czynności związanych z pracą. Nadto uznał, że zdarzenie było nagłe, gdyż poszkodowana nie przewidywała podnosząc zakrętkę, że dojdzie do urazu. Za czynnik zewnętrzny uznano nietypową kuchenkę elektryczną, która spowodowała nienaturalną pozycję ciała do przyjęcia przez powódkę, żeby coś spod kuchenki wyciągnąć.

(dowód: zeznania świadka B. R. k. 38-39 zapis audio – video k. 41;)

Powódka cierpi na chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego prawego, która w badaniu klinicznym z dnia 15 czerwca 2020r. dawała delikatne objawy. Z tego powodu powódka skarży się na pobolewania wysiłkowe/powysiłkowe stawu kolanowego prawego.

Powódka przeszła artroskopię i meniscectomię boczną stawu kolanowego prawego w 1998 r. W 2017 r. przeszła także uraz pośredni stawu kolanowego prawego.

W okresie od 26 października 2017 r. do 22 listopada 2017 r. powódka była niezdolna do pracy z powodu dolegliwości bólowych powstałych w wyniku niewielkiego urazu podczas przebywania w pozycji kucznej – klękaniu. Stres mechaniczny struktur więzadłowo - łąkotkowych podczas przebywania w pozycji ze zgiętymi kolanami mógł spowodować dekompensację istniejącej przed urazem choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego. Powstałe dolegliwości powódki w opisywanych okolicznościach podczas pracy w dniu 25 października 2017 r. są wynikiem nałożenia się niewielkiego urazu – stresu mechanicznego na kolano z wcześniej istniejącymi zmianami chorobowymi w stawie kolanowym prawym i to spowodowało niezdolność do pracy powódki w omawianym okresie.

(dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego sądowego ortopedy i traumatologa W. Z. k. 57-610)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody w postaci dokumentów, zeznań świadków H. S., A. J. oraz B. R. oraz opinii biegłego sądowego specjalisty ortopedii i traumatologii dr n. med. W. Z..

Oceniając dowody Sąd dał im wiarę w zakresie jaki wskazano, bowiem w tym zakresie dowody wraz z okolicznościami bezspornymi tworzyły logiczną i spójną całość.

Okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości znajdując potwierdzenie w dokumentach. Dokumenty również nie budziły wątpliwości co do autentyczności i prawdziwości, strony także ich nie kwestionowały.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków, z których H. S. i A. J. byli bezpośrednimi obserwatorami wypadku powódki. Świadczenie zeznawali spójnie i logicznie a przedstawiane przez nich fakty znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd podzielił opinię biegłego sądowego mając na uwadze, że wydała ją osoba posiadająca wiedzę specjalną z dziedziny medycyny adekwatnej do urazu powódki, wiedzę popartą doświadczeniem zawodowym. Biegły wydał opinię na podstawie akt sprawy, dokumentacji medycznej i po badaniu sądowo lekarskim powódki, a tak zgromadzony materiał dowodowy był dla biegłego wystarczający. Biegły uzasadnił opinię, a strony nie zgłosiły do niej uwag, co pozwany wyraził wprost w piśmie z dnia 2 października 2020 r. powołując się na stanowisko lekarza orzecznika ZUS (k. 75-76). Brak zarzutów stron do opinii, oznaczał – w ocenie Sądu - że strony zaakceptowały wnioski opinii co do przyczyny niezdolności do pracy powódki w spornym okresie oraz że przyczyną tą był uraz wywołany czynnikiem zewnętrznym w postaci wymuszonej pozycji ciała stanowiącej nadmierny wysiłek, która doprowadziła do urazu w postaci stresu mechanicznego działając na kolano obciążone wcześniej istniejącymi zmianami chorobowymi w postaci zmian zwyrodnieniowych w stawie kolanowym prawym.

Spór stron sprowadzał się do kwalifikacji prawnej zdarzenia, jakiemu uległa w dniu 25 października 2017 r. powódka, w szczególności, czy zdarzenie spełniało przesłanki wypadku przy pracy czy też nie spełniało. Definicję wypadku przy pracy zawiera ustawa z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U.2017. 1773, ze zm. - zwana dalej ustawą wypadkową). Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

Odnosząc powyższe do zdarzenia powódki nie budziło sporu, że omawiane zdarzenie miało związek z pracą, gdyż wystąpiło podczas i w związku z wykonywaniem przez powódkę jej typowych obowiązków pracowniczych na stanowisku kucharki, które wiązały się z przygotowywaniem obiadu dla podopiecznych placówki. Nie budziło wątpliwości Sądu, że zdarzenie polegające na upadku nakrętki pieprzniczki w trudno dostępne do sięgnięcia miejsce, miało charakter nagły, gdyż było niespodziewane, zaskakujące, nieprzewidywalne. Co do urazu oraz działania przyczyny zewnętrznej – jako wymagających wiedzy specjalnej - Sąd dokonał ustaleń na podstawie opinii biegłego sądowego. Strony nie zakwestionowały opinii, a z niej jednoznacznie wynika, że wymuszona pozycja ciała powódki sięgającej po nakrętkę pieprzniczki stanowiła dla niej nadmierny wysiłek, który doprowadził do urazu w postaci naruszenia mechanicznych struktur więzadłowo – łąkotkowytych kolana prawego obciążonego wcześniej istniejącymi zmianami zwyrodnieniowymi. Zatem osłabienie stawu kolanowego powódki wskutek zmian zwyrodnieniowych nie było wyłączną przyczyną doznanego urazu jak uznał pozwany, bowiem adekwatną sprawczą przyczyną urazu była także wymuszona nietypowa pozycja ciała powódki. Jak wyjaśnia Sąd Najwyższy, przez przyczynę zewnętrzną zdarzenia należy rozumieć każdy czynnik zewnętrzny, tzn. niewynikający z wewnętrznych właściwości człowieka, zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych – zasada prawna z 11 lutego 1963 r., III PO 15/62; wyrok Sądu Najwyższego z 18 sierpnia 1999 r., II UKN 87/99; wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2016 r., III UK 162/05).

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że zdarzenie z dnia 25 października 2017 r. stanowiło wypadek przy pracy, a skoro powodowało niezdolność do pracy powódki w spornym okresie, to stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej powódce należny był zasiłek chorobowy z tytułu wypadku przy pracy, który na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej przysługuje w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Z tych wszystkich względów Sąd na podstawie cytowanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.